

сънародниците ни въ родината, която ни се вижда като обитавана отъ едно и също многочислено семейство ?“

Холериченъ темпераментъ, Селимински свежда критиката си надъ личности, понятия и нрави неведнажъ къмъ рѣзка сатира и специално къмъ ирония. Отъ гледище на идеята му за право и криво, всичко, което ѝ противоречи, бива подложено на укоръ или жлъченъ присмѣхъ, и така се достига до онова успокоение въ негодуването, което и читателятъ изпитва като нравствена необходимостъ. Колко непримиримъ се показва той, напр., къмъ тѣсногърдитѣ патриоти, които не признаватъ чуждитѣ добродетели и сж готови да провалятъ и най-светото дѣло, щомъ то не зачита тѣхния дребнавъ егоизъмъ. Сарказмътъ по адресъ на оня свадливъ честолюбецъ, който се нарича Кипиловски, ни е познатъ вече отъ изложението по разпрята между емигрантитѣ въ Букурещъ (срв. по-горе, стр. 173—174). Въ други случаи възмущението и присмѣхътъ на Селимински сж по-незлобиви, каквото напримѣръ при д-ръ Н. Пиколо (piccolo, малкиятъ):

„Жалко за този мжжъ, който Пиколо се именуваше, и Пиколо остана и за себе си и за народа!“

Така и при невежеството на нѣкои сънародници, които, изселени презъ 1830 г. въ Ромъния, за да търсятъ свобода, губятъ въ чифлика на Сакеларий и това, което сж могли да иматъ подъ турското иго:

„Така моитѣ съотечественици, поради своитѣ глупости, вмѣсто земеделци станаха ратаи. Вмѣсто поданици на единъ императоръ (султана), станаха поданици на единъ търговецъ, роби на единъ робъ. Отъ Сцила паднаха на Харибда.“

Възпитаникъ на Волтера, Селимински съглежда — отъ становище на здравия разумъ — всичкото несъответствие между форма и съдържание, между идея и приложение, между първично оправдание и късенъ абсурдъ; и той намира особено жлъченъ тонъ при сатирата си срещу отживѣлата религиозна обредностъ или срещу институции, дошли въ разрѣзъ съ съвременитѣ нужди и разбираня. Бичувайки вселенскитѣ събори, нѣкои религиозни обреди и известни черковни глави, които нѣматъ днесъ друга цель, освенъ тая „да подчинятъ народитѣ на волята си“, той бележи, правейки ясни и духовити намеци и поставяйки като едничка полезна истина откровението на Новия заветъ: